

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL CIRC

Dies enrera vàrem llegir que un circ d'aquests ambulants, on, com a l'arca de Noè, hi ha un parell d'animals i fins d'alemanys de cada espècie, havia tingut de tocar el dos de Catalunya perquè no feia negoci.

Bonum signum. Senyal infallible aquest de cultura en el nostre poble. Senyal que els badoes i els pagesos s'acaben i que la sensibilitat de la gent es va ací afinant de mica en mica.

Jack London escriu al davant del seu llibre "Un gos de circ": "Quan en una sala d'espectacles es presenti un número d'ani-

mals filòsofs o matemàtics o músics, feu constar la vostra protesta agafant el barret i anant-vos-en".

No creieu, en efecte, que l'educació i ensinistrament de les bèsties que treballen als circs, es faci per procediments majoris. Es fa per la força, per la violència, per medi de càstigs brutals.

Si als infants la lletra amb sang els entra, als nostres germans inferiors els entra a sang i a foc; a garrotades, a punyalades, a trets.

La domesticació del lleons a Hamburg i a Nord-Amèrica es realitza per mitjà del cloroform, de l'electricitat, de la pólvora, de la dinamita; s'aconsegueix amb xurriaques,

bastons, barres, agulles i forquilles de ferro roent.

Tots hem vist al Tivoli gossos savis, gats i mones que fan salts mortals, cavalls que ballen, s'agenollen i saluden.

I bé. Saben com s'ensenyava als irracionals a practicar aquest exercici? Doncs de la manera següent:

Se'ls acostuma a agenollar-se etzivant-los cop d'estaca als genolls; a saltar, ventant-los fuetades als ulls i al ventre; a ballar, amb corrents elèctriques, collocant-los damunt d'una planxa fluidificada o cavalcant-los sobre una sella amb punxes d'acer.

De vegades veureu que un domador o una domadora amanyaga un "poney" passant-li

la mà pel llom, o fa un petó a un quisso acróbata. El públic aplaudeix entredit.

Però, si us fixeu bé, observareu que l'artista en qüestió a l'equí li ha clavat una agulla a la cua per tal que troti amb més gràcia, i que al ca li ha mossegat l'orella o li ha torçat el nas o el morro perquè escarmenti i llauri més dret.

A les feres, el tracte que se'ls dona encara és més dur; el tractament per amansir-les és molt més enèrgic.

Ací ja s'ha de fer ús dels anestèsics i del terrorisme més bàrbar.

Abans d'atansar-se a un tigre, a un lleopard, hom els llima les dents, les ungles; hom els estaborneig descarregant-los repetidament el revòlver a les orelles, engellant-los cartutxos i explosius amb pólvora sola al cap i als peus, alçant-los en l'aire amb corrioles i corretges i cadenes, amenaçant-los, apalissant-los, castrant-los, lliurant-los al quirúrgia i al pedicur.

Entre els "managers" de circ ja és tradicional que amb un plomer no es pot domptar un lleó, i que si li dones un terròs de sucre a la mà, se't menjarà la mà i el sucre.

Molts animals no poden resistir els mètodes pedagògics que hom empra per desbravar-los, i moren. La majoria emmalalteixen. Altres es tornen folls de dolor i de pànic i un dia es berenen a llurs botxins.

De gossos, de cada cent se n'aprofita un. Però aquesta carn va barata, perquè els dipòsits de la recollida municipal en forneixen tanta com conyé. I mort per mort, no sé pas quina escollir. De totes maneres, de servir per fer botifarres, no se n'escapa ni un.

Potser el circ és més cruel, més cruent. Sense cap dubte. Per als animals és l'escola de la tortura, el jardí dels suplicis, la Inquisició sense entranyes.

Té raó Jack London. Quan arribi una "ménagerie" amb bèsties de tota mena, guillem. Quan es presenti als pobles en aquesta forma l'alegria que passa, deixem-la passar. Que passi de llarg. Diem-li: passi-ho bé.

ANGEL SAMBLANCAT

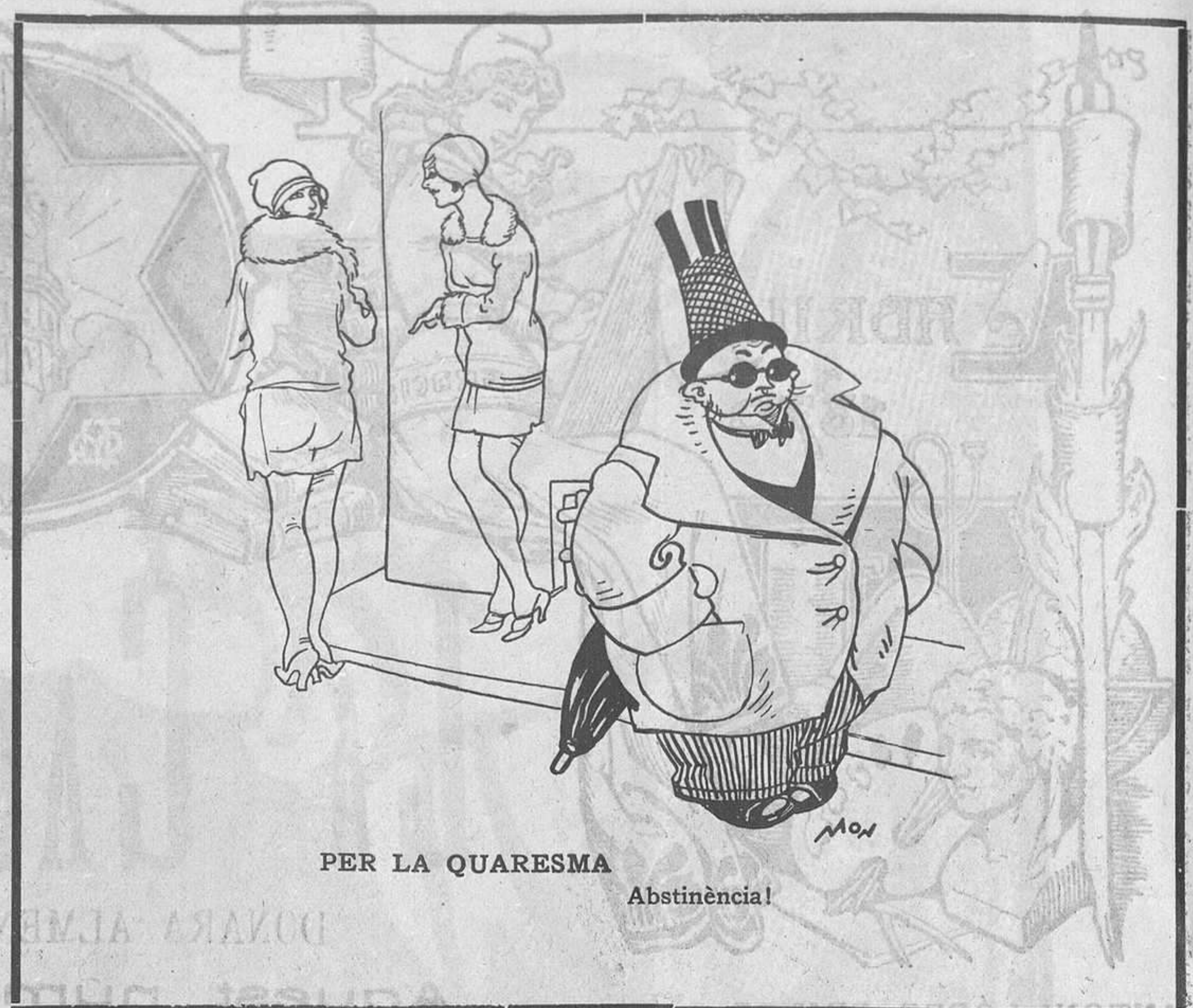
LES CASES BARATES

—Les cases barates un problema? No pas per qui vol!

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

Un altra baixa a l'esquerra

I ben sensible aquesta també.
 Ens referim a la de Torralva Beci que acaba de morir a Madrid, d'una afecció pulmonar, d'un constipat vulgaríssim.
 D'un constipat, potser de butxaca més que d'altra cosa, més que de pit, perquè llegim que el seu traspàs ha esdevingut a l'hospital del Rei.
 Que un ciutadà mori a l'hospital, no té res de particular.
 Tractant-se d'un escriptor, l'estranyesa fóra el contrari, que morís en el benestar, rodejat dels seus, ben assistit pels metges.
 I si l'escriptor és d'esquerra, per quedar bé, ja se sap que ha d'acabar a la mèria.
 Ací som així i als confessors no els perdonem si no son també màrtirs.
 D'En Torralva Beci no ens podem queixar.
 Va ésser tota la vida un bohemí, no per ganes, sinó per força, perquè no hi havia de què.
 I conseqüent amb ell mateix i amb nosaltres, cau com un valent a la trinxera, sense fer testament — per què? — sense posseir un clau ni un botó.
 En Torralva Beci era socialista, però revolucionari, dels de l'esquerra, no dels d'en Saborit, Largo, Ovejero, Bestiero o Besteiro i altres cavallers de la taula rodona — i tant!
 En Torralva va anar a Rússia després de la Revolució.
 Col·laborà als periòdics d'avantguarda — no avanguardistes, és clar — que els darrers anys es publicaven a Madrid.
 Era un idealista, un romàntic, un lluitador heroic.
 Descansi en pau el malaurat company i amic.

El camí perillós

Nosaltres no fem, no oficiem de moralistes. Encara que, en el fons, siguem més moralistes que els que es guanyen la vida a l'esquena de la moralitat.
 Avui, però — potser és l'època que s'ho porta, o la influència de la quaresma — anem a parlar-vos de moral. Sobretot a vosaltres, mares que teniu filles i que no teniu prou cura de l'educació de les filles.
 Al *Wiener Tageblatt* hem llegit unes declaracions de la senyoreta Liesl Goldalbeiter. La senyoreta Liesl Goldalbeiter representà Austria al concurs de bellesa que a París ha organitzat el catòlic Maurice de Waleffe.
 La senyoreta Liesl Goldalbeiter, segons deduïm pel redactor del *Wiener Tageblatt*, és de família humil, i la seva posició és humil.
 Al redactor del diari vienès li ha explicat — més que dels conflictes socials, avui, els periòdics s'ocupen dels concursos de bellesa — les hores felices que ha passat a França durant la seva estada de dues setmanes, hostatjant-se als grans hotels i freqüentant els salons més elegants de París. Li ha parlat, *entusiasmada*, dels tes, banquetes i balls amb què fou festejada, de la

nit en què fou presentada al públic de l'Òpera.
 A Niça vivia en un hotel on menjava en una taula tapissada de flors i i il·luminada per candelobres d'argent antic.
 La nit de la solemne recepció — solemne per què? — es reuniren prop de mil persones, la majoria de les quals eren milionàries, i el ticket pel banquet costava doscents francs, sense incloure-hi el vi.
 La senyoreta Goldalbeiter, després d'haver explicat unes quantes altres fadases del mateix interès, ha acabat la intervenció dient que ignorava quin seria el seu destí, però que, *per la seva part, després d'haver viscut en altres ambients més enlluernadors, desitjava sortir ràpidament de l'estretor en què fins ara havia viscut.*
 No us sembla immoral tot això? No us sembla tristíssim?
 A aquesta pobra noia li han destruït la vida. Mentre no surti de la humilitat en què viu, tot li semblarà fosc i desagradable al seu entorn. I de la humilitat tots sabem bé prou que no se'n pot sortir amb el treball honorat.
 Somniarà amb joies, automòbils, *sleepings*, balls, grans hotels, sedes, pells sumptuoses. Tot al seu entorn serà lleig, negre i trist. I pensarà, inconscientment, cruel-

ment, que les joies, els automòbils, els *sleepings*, els balls, els grans hotels, les sedes, les pells sumptuoses, no es guanyen essent intel·ligent: es guanyen essent bonica.
 Aquesta invitació al luxe que són els concursos de bellesa és una cosa procaç, canallesca, immoral. Més si les patrocina un senyor que es diu catòlic com Maurice de Waleffe.
 A les noies no se les ha d'educar perquè siguin boniques. Una noia ha d'ésser quelcom més que bonica: ha d'ésser bona, honesta, intel·ligent.
 El camí dels concursos de bellesa — oposat al de la llar i de l'escola — és el camí perillós.

LLUIS CAPDEVILA

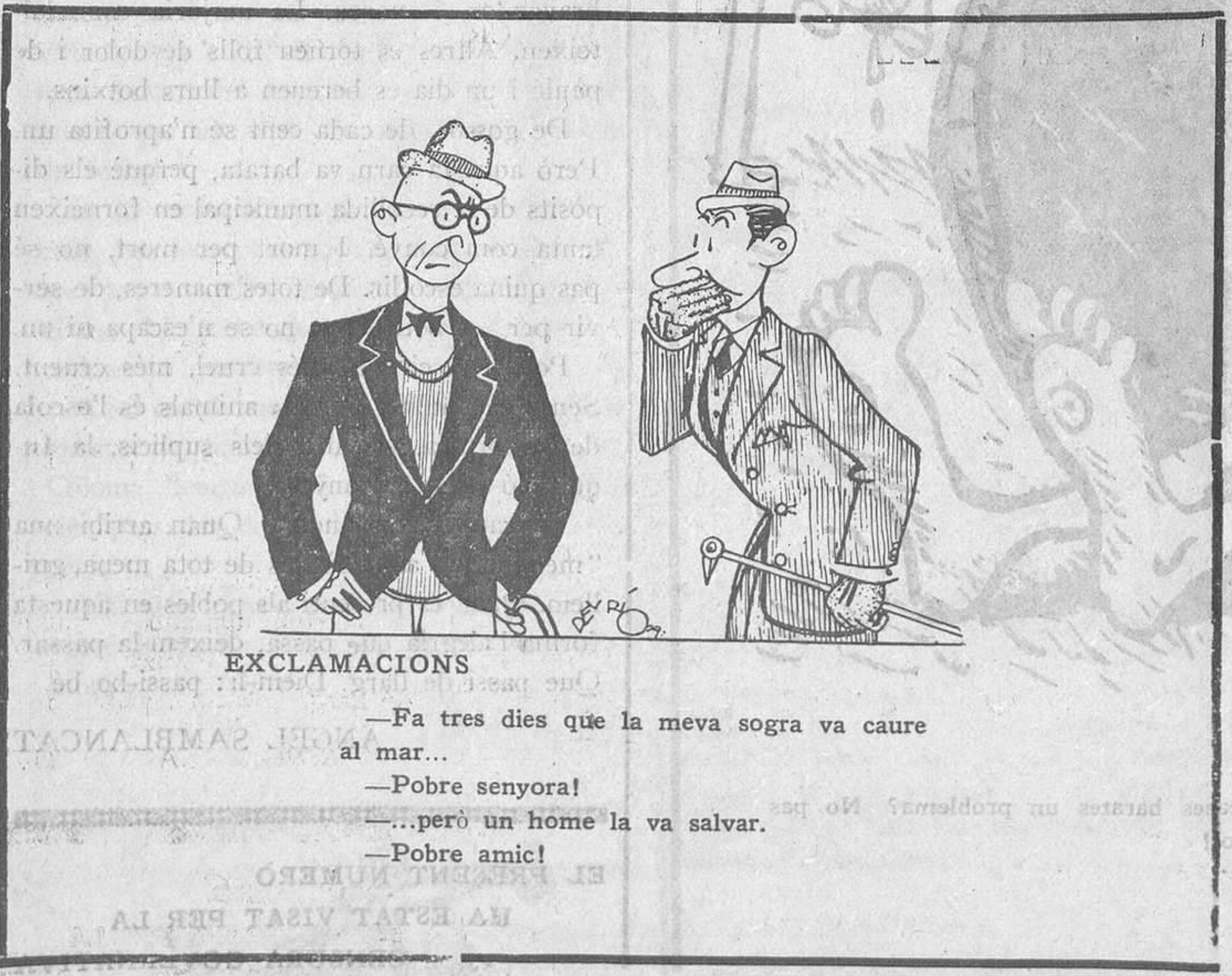
Notes marginal

CAMBO MELODRAMATIC

Hom s'admira de l'extremada rasonància que alguns assumptes d'escassa transcendència agafen sobtadament avui dia. Es una rasonància semblant a la de les esglésies, on, si parlem una mica fort, veureu convergir totes les mirades, irades o mofetes vers vosaltres.
 Una d'aquestes rasonàncies és la que ha assolit un article recent, molt mediocre, del senyor Cambó sobre l'esport. Per condemnables i estúpides que siguin algunes de les dèries esportives actuals, no és massa oportú de retreure amb tràgica amenaça, com fa el senyor Cambó, els quatre genets de l'Apocalipsi i fins la fi del món.
 A propòsit d'això, Rovira i Virgili feia remarcar que el suspecte capitost regionalista no posa pas tant de foc en certes lletres públiques, altrament ben famoses.
 Són necessaris vint anys — escribia Voltaire — per a menar l'home de l'estat de planta en què es troba dins el ventre de sa mare, i de l'estat de pur animal, que és el propi de la seva primera infància, fins aquell en el qual la raó comença de donar fruits assaonats.
 Han calgut trenta segles per conèixer rudimentàriament la seva naturalesa. Caldria una eternitat per albirar alguna cosa de la seva ànima. I no cal més que un instant per a matar-lo...!

CANTEM

- Cantem perquè sí, sense dir cap cosa.
- La mala intenció sempre és una nosa.
- Cantem papellons d'ales colorades i aquell sol-solet de les matinades.
- Cantem el ramat que mansoi s'acosta i aquell sol roent que se'n va a la posta.
- Cantem el mar blau i la prada verda i el sol del migjorn que la testa esquerra.
- Cantem tots els vents i les nuvolades i els penya-segats i les torrentades.
- Cantem neus brillants i muntanyes fredes i esquellots perduts dintre les pinedes.
- Cantem els estels i les llunes clares, l'amor dels germans i el cor de les mares.
- Cantem els ocells i les mils floretes. Si no us plau el cant, neu a fer brometes.
- Un hom no pot dir qualsevulla cosa. La mala intenció sempre és una nosa.

EXCLAMACIONS

—Fa tres dies que la meva sogra va caure al mar...
 —Pobre senyora!
 —...però un home la va salvar.
 —Pobre amic!

Concursos de bellesa

Els concursos de bellesa que suara eren la nota d'actualitat més culminant són, al nostre entendre, una desgràcia com qualsevol altra, i això per més d'un concepte. Un dels tants és aquest: que mentre pensem en aquestes bagatelles, deixem de pensar en altres de més profit. Aquest esforç, aquest interès, aquesta activitat desplegada per aportar cada poble un exemplar de bellesa femenina amb la única, amb la irrisòria finalitat d'assolir... què?, el mèrit?, l'honor?, serà la vanitat? d'ésser elegida la dona més bella del món, francament, el trobem digne d'una millor causa. A més, aquests concursos tenen un caire de banalitat i una punta d'injustícia, i si voleu encara, de grollerisme i tot, sens comptar-hi els efectes perniciosos que reporten contraris al progrés i a la cultura. Efectivament, lloar amb tanta desmesura la bellesa exterior de la dona, és desdenyar aquelles altres de físic poc afavorit.

La dona lletja, en aquest cas, no té cap valor, resta condemnada a passar oblidada; és un ésser de cap estima, inútil; ve a ésser una mena de bord. I això no pot ésser de llei. I això fóra un dels tants absurdes humans, si no fos una ridícula filla de la descabellada mentalitat del segle.

Lloar la bellesa física com es fa avui, és tant com concedir honors als futbolistes, als boxadors... S'exalta la formosura exterior d'una dona, i ningú no es recorda que aquesta condició sense mèrit, no és de cap necessitat per considerar la dona en el seu veritable valer. La bellesa exterior per si sola, no pot, no deu ésser prou per proclamar una dona reina de bellesa; la bellesa de més greu, de més pes, de més qualitat, la única que, en tot cas, pot ésser cotitzada com un veritable valor, en un ésser humà, no consisteix precisament en què la línia exterior sigui més o menys perfecta, no radica en la carn, no és en el cos; si fos així, pla bé que es cuidaria el temps de desmentir-ho; la bellesa veritable, indestructible, és a l'ànima, en el cor, en el sentiment; és la bellesa espiritual, aquesta que, malgrat la poca consideració en què és tinguda per aquests tribunals de bellesa superficial d'ara, serà tot-hora la sobirana, la que cal a tot moment exaltar i fomentar, ja que aquesta bellesa és la que sosté el món i la societat, la que palesa el progrés, la que assenyala el millorament de la raça, la que pot enorgullir un poble.

Tot concepte de bellesa que s'aparti o es desentengui d'aquest punt de mira, serà, al nostre entendre, ridícul i contrari a la lògica.

GALLARANC

TARRAGONA

Enguany, com dos anys enrera, les agrupacions excursionistes de Reus, Valls i Tarragona volen organitzar el tercer aplec excursionista de la comarca tarragonina, que amb èxit falaguer es ve organitzant de dos anys ençà.

Mes enguany han sorgit algunes dificultats que de no posar-se a la raó, és difícil d'arranjar.

Resulta que els grups excursionistes de Reus i Valls han escollit com a itinerari de l'aplec, algunes de les platges del litoral tarragoní, al qual s'ha oposat el Grop Excursionista Montanyenc d'aquesta ciutat per bastants motius i amb molta raó.

Primera: que tocant enguany organitzar l'aplec al Grop Excursionista Muntanyenc, d'aquesta ciutat, i portant el nom de Muntanyenc, no ha de permetre que l'aplec s'hagi de celebrar al litoral tarragoní, havent-hi llocs muntanyencs per anar, llocs on pugin admirar-se panorames deliciosos, arbredes fresques i aigua abundant per tot arreu. Són aquestes qualitats que desitja l'excursionista i les quals es troben en el Priorat, lloc per dissort poc visitat per les entitats excursionistes.

Segona: que les entitats de Reus i Valls varen acordar, ja que en les platges no hi sol haver aigua per veure, portar aquest deliciós néctar per mitjà de bótes; i això, malgrat reunir poques condicions, fóra una despesa un xic crescuda, i aquest aplec semblaria una colla de... callem.

Recomano a aquests senyors de Reus que tantes ganes tenen d'aigua de mar, que la vinguin a cercar amb bótes, se'n construixin un canal, i així d'aquesta manera podran organitzar excursions marítimes estil Venècia.

Esperem que la novella entitat Grop Excursionista Muntanyenc sabrà arranjar-ho com cal, i fer honor al nom que porta.

MARIAN BERNAUS

HA HONORAT SALLEN LA MEMORIA DE L'IGLESIES?

Llegiu la nota inserida en aquesta mateixa secció el dia 23 de febrer i que signa un pseudònim.

Les paraules del "Fusta Forta" entrenen una tal gravetat pel bon nom de Sallent, que obliga la nostra intervenció serena, però enèrgica.

La nostra primera afirmació rotunda i certa és que, dins del pit de cada sallentí hi ha alçat un monument a la memòria del plorat amic del poble, perquè en cada sallentí hi ha un obrer culte, i perquè, en cada sallentí, fins els que militen en el camp catòlic, hi ha un republicà convençut.

Per què va fracassar la sessió necrològica per honorar el record de l'Iglesies? Aquest qui signa "Fusta Forta" ho sap tan bé com ho sabem els sallentins: perquè els organitzadors, ajuntats a l'atzar, no gaudien del prestigi degut, i la varen fer impopular; perquè no portaven un mínim d'organització com ho demostra el fet que quatre dies abans de celebrar-se, fos sollicitada la col·laboració d'un cor que representava una massa de cent persones, i el que únicament s'hagués notificat la celebració d'un acte de tanta transcendència a un sol representant de Premsa, el jove Mas, del diari carlí de Manresa, "Pàtria" (fent la salvetat del senyor Prat, del "Dilúvio", per formar part de la Comissió (?) d'homenatge, i a qui, potser, alcança més poc de la responsabilitat del fracàs).

Que el comerç no hi va concórrer per mor del negoci, és fals; una xafardia poca-solta i mal intencionada, perquè el comerç, a l'hora de la vetllada, tenia l'obligació d'haver tancat les portes i ho havia complert estrictament.

"Que els burgesos..." On es troba el ciutadà sallentí, resident a Sallent, que no estigui comprès en la condició d'obrer?

"Que l'élite" i el jovent..."

"Fusta Forta" és un farsant que ha cercat la manera de ferir els sentiments nobilíssims del poble sallentí. Qui negui la liberalitat i la cultura dels sallentins, desconeix el que toca o no sap el que diu.

Encara queda per dir: cal repassar el programa de la sessió per captenir-se de la vulgaritat amb què es pretenia fer honor a la memòria del mestre; cerqueu, per altre cantó, l'afany de lucre encobert per un ideal bo.

I, anem a pams, a qui va homenatjar-se, al poeta dels humils o al versaire "Juanito" Català? Durant l'acte es va donar a conèixer un acord de l'Ajuntament, de donar el nom del "Juanito" a una plaça de la vila (proposta d'un sallentí emigrat?, llei de compensacions? Tant-se-val). Únicament això va tenir la virtut de desensopir uns quants espectadors i els fervents; un senyor Morral va entusiasmar-s'hi de mala manera. "Juanito" Català, home d'esquerres (?), esperit rebel (?), d'oposició de tots els governs (?), va acceptar. Això, recollit pel senyor Camprubí, redactor de "La Veu", surt ampliat amb una nota que diu si "Juanito" ha renunciat a favor de la memòria de l'Ignasi Iglesias; sigui cert que l'alludit periodista vagi recollir la nova, sigui fantasia, no ha de creure ningú que el "Juanito" sigui prou generós ni estimi prou la memòria del seu deixeble (com s'entesta en dir), per sacrificar-se d'això que l'infla, infla...

Si el cor del president de la comissió d'homenatge (?) cova aquest desamor per l'eximí perdut, amb quin dret volien el poble al seu costat?

Per acabar, "Fusta Forta", voleu saber que hi ha literatura l'olor de la qual en delata l'origen?

M. P.

MONISTROL

Com tots sabem, es celebrà el prop-pasat mes de Gener, la festa major d'aquesta vila.

L'Ateneu també organitzà els seus festes, els quals, en tots conceptes, foren lluidíssims.

La comissió organitzadora, com és natural, contragué els compromisos necessaris per la celebració de la festa.

I ara bé ço interessant: La Festa Major ha passat, i la Junta es nega a complir deures de pagaments; no obstant, ingressà el recapte en caixa.

Els joves organitzadors són apellats pels creditors, i és clar: què han de fer efectiu ells, si no tenen l'ingrés?...

Oi que sembla que la Junta d'un Ateneu no hauria de fer coses semblants?... A Monistrol, sí.

I vosaltres, socis, no tindreu una engruna d'amor propi per fer desaparèixer aquest núvol que enfosqueix el marc de la vostra entitat volguda?...

Anims i fora. No ho volgueu que l'Ateneu sigui el blanc d'unes converses que es popularitzen dintre i fora de la vila, i que, per cert, no són gens estimables.

Feu que aquesta bonica entitat cultural es redreci riallera com sempre i que en el futur sigui mereixedora del més ferm respecte.

Domènec Gordi, Perfecte Amatlla, Manuel Bertran, Martí Papasseit, Josep Planes.

Una nota ben interessant

Copiem de "La Noche" el següent solt: LA VIDA EN LA CORTE EL FRENTE UNICO DE LOS PERIODICOS MADRILEÑOS Y LA LIBERTAD DE PROPAGANDA

Los periódicos madrileños, sin distinción de matices ni tendencias, han formado tácticamente un frente único con el exclusivo objeto de pedir un poco de libertad para la propaganda política que conviene realizar, si no queremos exponernos a que el año 1934

nos sorprenda sin tener dispuestos los nuevos organismos que han de sustituir al sistema dictatorial.

La actitud unánime de la Prensa para una petición concreta y bien definida ha producido cierta impresión. Y como sea que, al renacer la calma, el general no sólo extrema sus atenciones con sus "compañeros" en periodismo, sino que hasta prodiga sus declaraciones espontáneamente y advierte a la censura que puede abrir la mano para los comentarios adversos siempre que se produzcan con altura de miras y acendrado patriotismo, son muchos los que creen que el frente único periodístico logrará su propósito.

Si se asegura que el general Primo de Rivera hará en breve unas declaraciones relativas a la libertad de propaganda política que se le pide.

...Pero, por si no fuera así, apresurémonos a decir que, según nuestros informes, la resolución del Jefe del Gobierno será más bien favorable que adversa a la petición formulada por el frente único periodístico. Todo hace suponer que "A B C" y "El Debate" se darán por satisfechos.

He aquí lo que, según informes de buen origen, conseguirá—o habrá conseguido ya a estas horas—el frente único formado por los periódicos madrileños para pedir una gracia de libertad.

S. V.

Madrid, 22 febrero, 1929.

Medallons rurals

EL SECRETARI

No pogué fer el batxillerat

o féu uns anys de Seminari, i, essent una calamitat,

arribà a ésser secretari.

Fa ballar el poble. Es creu un rei.

Ell és qui al batlle aconsella.

Sap que "els reials decrets són llei", i quan ho diu fa cantarella.

Sap una mica d'un llatí d'estar per casa, rutinari;

sap que en llatí "et" vol dir "i" i el "Gloria Patri" del rosari.

Però el llibre d'actes embolica

amb frases contundents que fan furor.

Quan s'equivoca, ho fa una bona mica:

"En la secció interior".

SALVADOR PERARNAU

UNA "BOUTADE"

—Qui canta el seu mal espanta!
 —Però que et fa mal alguna cosa?
 —Sí: el queixal!

En Charlot està greument malalt. Alguns aficionats al cine, si el veiessin fent ganyetes en el llit, segurament que es posarien a riure.

El Consell de Ministres del dia 26 acordà imposar una multa de 50.000 pessetes a l'Excel·lentíssim En Tomàs Ibarra, veí de Sevilla, que amb pública i freqüent lleugeresa i notòria indiscreció ha contribuït en repetides vegades a inquietar i equivocar l'opinió pública amb el propòsit de quebrantar el prestigi del Govern o del seu representant.

L'import de la multa serà destinat íntegrament a atencions benèfiques dintre de la província de Sevilla.

Una senyoreta es va fer operar les cames per fer-se-les més primes, però n'hi van haver de tallar una de resultes de l'operació.

A vegades la dona es torna una bèstia estranya.

El president Coolidge ha signat el projecte de llei autoritzant una despesa de 15 milions de dòlars per modernitzar dos cuirassats.

Voleu dir que aquests 15 milions de dòlars no estarien més ben emprats repartint-los entre els obrers sense feina?

Ara es despenen per la guerra.
 I es tindrien d'emprar per la pau.

M. B. (Tarragona).—Anirà.
 B. G. (Palamós).—Anirà, també.
 S. M.—Anirà, però no li podem precisar quan. Tenim molt original. Tingui vostè un xic de paciència.
 J. O. P.—Anirà un dels versos... quan hi hagi un petit espai per a encabir-lo.
 P. A. (Monistrol).—Va la lletra. Els versos, encara no. Però observem que cada dia estan millor. Llegeixi, treballi, que vostè té condicions.
 Un fidel (Culera).—Va la carta. Segueixi enviant.
 Imp. La Campana i L'Esquella. Oim, 8.—Barna.

Els ianquis acaben de votar 150.000 dòlars per l'estudi del canal de Nicaragua.
 Pobre Sandino! Ara, per protegir aquests milers de dòlars, hi hauran d'enviar uns centenars més de mariners.

El pobre Trotzki ja no sap on anar a parar. Tothom contesta les seves peticions amb un "senyor meu, ho sentim molt, però no hi ha lloc en cap Hotel!"
 Qualsevol diria que tenen por de no cobrar.

Per la burgesia europea, Trotzki ve a ésser una mena de "papus" que va llençant milions de microbis comunistes arreu on passa, i per això tots procuren que es fiqui a casa del veí.

La pau progressa. Per assegurar-la, els ianquis pensen construir uns quants creuers i super-dreagnouts més.

A Afganistan sembla que ja han acabat la sèrie de pretendents a la corona i tornen a començar amb Amanullah.

Els vaixells de les potències han entrat a la rada Xe-Fu per assegurar la vida dels seus súbdits, i, encara que no ho diuen, per ajudar a Xang-Xung-Xang en contra dels nacionalistes.

Encara hi haurà qui parlarà de la gasiveria de Romanones. Queda ben desmentida amb l'oferiment fet a l'Asil de Sant Rafael de Madrid de sostenir-hi uns quants llits.

El mecenatge cada dia es posa més en moda.
 El President del Directori ha imposat una penyora a un seu nebot per escampar espècies inversemblants.

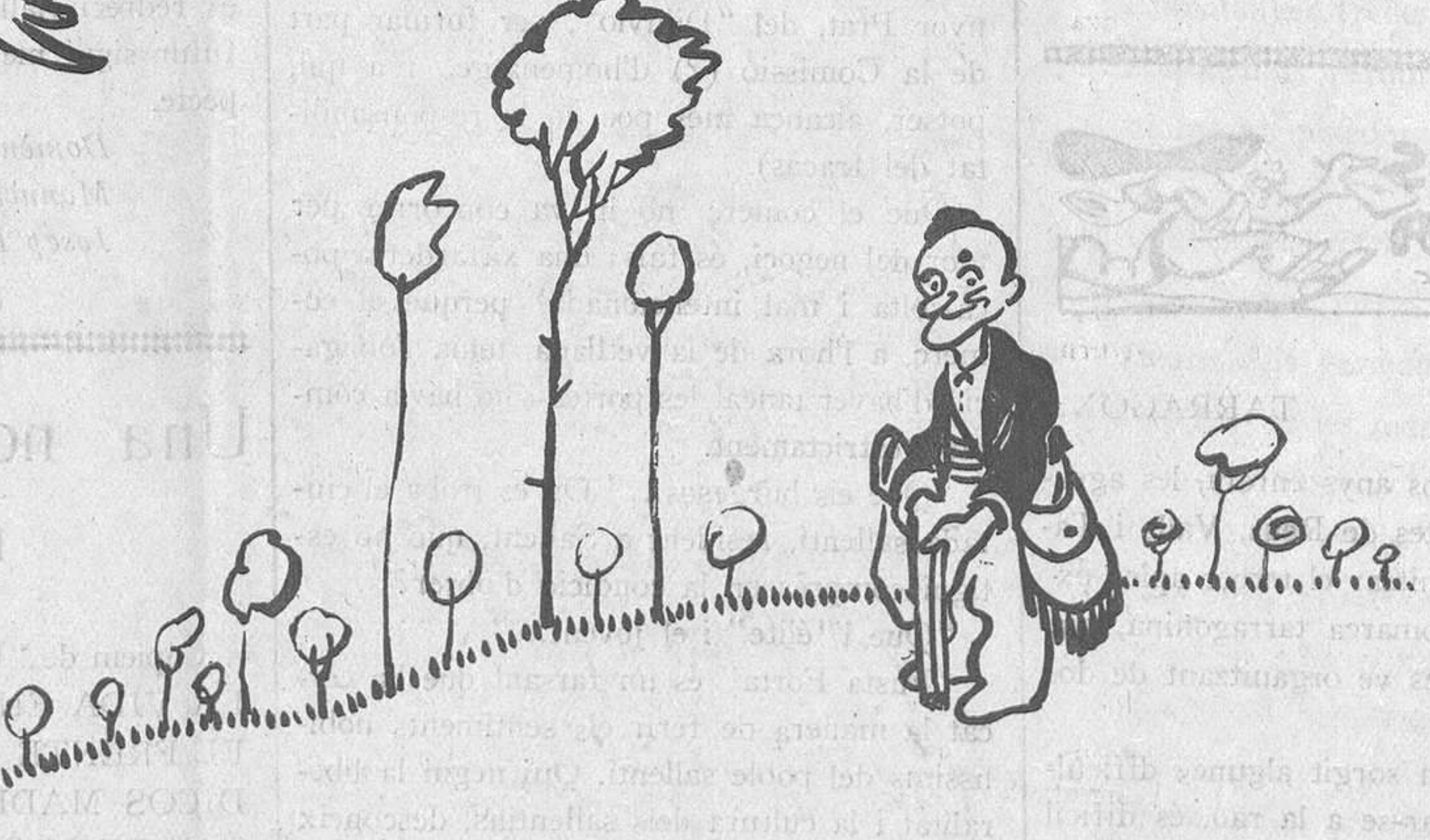
Cada dia es descobreixen noves estafades comeses pel Banc Espanyol de Crèdit Hipotecari. No ens podem queixar; això ens fa ésser més europeus.

Els Tribunals francesos han condemnat al pagament de 200.000 francs d'indemnització al metge que volgué operar a una senyoreta de la cama per conservar-li la línia.
 Ara els metges, abans de començar una ope-

ració, demanaran consell a un jutge per si és o no legal.

El "Diario del Ejército" publica una altra llista de noms de caps i oficials d'artilleria que han demanat el reingrés i els ha estat concedit.

"La Nación" ja ha acabat la sèrie d'articles publicats per a demostrar la impossibilitat de canviar de règim.

APRENTENT DE CAÇADOR

Cada colom em costa com si fos una àguila.